

Зміст

Передмова.....	7
РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. Починайте день із виконаного завдання.....	9
РОЗДІЛ ДРУГИЙ. Самотужки ви не впораєтеся.....	17
РОЗДІЛ ТРЕТІЙ. Лише племінь вашого серця має значення.....	27
РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ. Життя несправедливе, але продовжуйте рухатися вперед!.....	39
РОЗДІЛ П'ЯТИЙ. Невдачі нас загартовують.....	47
РОЗДІЛ ШОСТИЙ. Будьте сміливими.....	59
РОЗДІЛ СЬОМИЙ. Не бійтеся давати відсіч.....	69
РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ. Будьте на висоті.....	77
РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ. Давайте людям надію.....	85
РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ. Ніколи не здавайтеся!.....	97
Промова під час випускної церемонії у Техаському університеті.....	107
Подяка.....	125
Про автора.....	127

Передмова

21 травня 2014 року мені випала честь виступати з промовою на церемонії вручення дипломів випускникам Техаського університету в Остіні. Навіть попри те, що цей заклад – моя альма-матер, мене непокоїло те, що офіцер, який все життя був пов'язаний з військовою справою, може не викликати захвату серед студентів. Проте, на моє превелике здивування, випускникам сподобалася моя промова. Її підґрунтям стали десять правил, які я засвоїв під час підготовки на базі «морських котиків»^{*} і які, здавалося, були універсальними. Ці прості правила допомагали мені подолати випробування, що виникали під час військової підготовки, хоча вони також допомагають вирішувати проблеми у щоденному житті – незважаючи на те, ким ви є. Впродовж останніх трьох років чимало чудових людей

^{*} «Морські котики» (англ. SEALs) – військовий підрозділ спеціального призначення Військово-морських сил США. – Прим. ред.

зупиняли мене на вулицях, щоб розповісти свої історії: про те, як вони не побоялися акул, як знайшли у собі сили не вдарити у дзвін, а ще про те, як звичка застеляти щоранку ліжко допомогла їм у непрості періоди життя. І всі вони хотіли більше дізнатися про те, як десять правил сформували моє життя, а також про людей, які надихали мене впродовж кар'єри. Ця невелика книжка – спроба усе пояснити. Кожен розділ детальніше розкриває суть того чи іншого правила і розповідає невелику історію про людей, які надихали мене своєю дисципліною, наполегливістю, честю і мужністю. Сподіваюся, вам сподобається ця книжка!

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Починайте день із виконаного завдання

Якщо хочете змінити світ...
спочатку застеліть ліжко.



Казарма навчальної бази «морських котиків» — непримітна триповерхова будівля на пляжі Коронадо в штаті Каліфорнія, яка знаходиться всього за сто метрів від Тихого океану. У будівлі немає ніяких кондиціонерів, тому вночі, коли відчинені вікна, можна почути, як хвиля з гуркотом набігає на берег, а потім відкочується по піску.

Умови спартанські. В кімнаті, де я розміщувався з трьома іншими курсантами, було чотири ліжка і шафа, в яку ми склали уніформу, і більше нічого. Щоранку я зіскакував зі своєї флотської «решітки» й одразу ж починав застеляти ліжко. Це було першим завданням дня. Дня, впродовж якого на нас чекали перевірки уніформи, тривалі запливи, ще триваліші забіги, подолання смуг перешкод і постійне приниження від інструкторів.

— Струнко! — скомандував староста курсу, молодший лейтенант Денлі Стюард, коли в кімнату увійшов інструктор.

Я стояв перед ліжком, притискаючи п'яти одна до одної і розпрямляючи спину, поки головний старшина наближався до мене. Суворий і байдужий інструктор розпочинав обхід, перевіряючи, чи достатньо накрохмалена моя зелена кепка — вона мала хрустіти і тримати форму. Обдивляючись мене від верху до низу, він уважно досліджував кожен сантиметр моєї уніформи. Чи вирівняні складки на сорочці і штаних? Чи начищена до блиску бляха на ремені? Чи добре відполіровані мої черевики, щоб старшина міг побачити в них своє відображення? Задоволений тим, що я відповідаю високим стандартам новобранця «морських котиків», він переходив до огляду ліжка.

Ліжко було таке ж просте, як і кімната, — лише металева рама і матрац. На матрац одягався наматрацник, а зверху стелилося простирadlo. Сіра вовняна ковдра, краї якої заправлялися під матрац, зігрівала прохолодними ночами, які в Сан-Дієго не були рідкісними. Друга ковдра майстерно складалася у прямокутник і розміщувалася в ногах. Єдина подушка, виготовлена фондом *Lighthouse for the Blind*^{*}, мала лежати у верхній

^{*} Некомерційна організація, що опікується людьми з вадами зору й сліпими. — Прим. ред.

частині ліжка посередині так, щоб її коротший бік розміщувався перпендикулярно ковдрі у ногах. Таким був стандарт. Будь-яке відхилення від цих суворих вимог могло призвести до покарання: спочатку купання у прибережних хвилях, а потім треба було качатися по пляжу, доки пісок не вкриє тебе з голови до ніг — таке собі «цукрове печиво».

Я стояв нерухомо і спостерігав за інструктором боковим зором. Він втомлено подивився на моє ліжко. Нахилився і перевірів, чи заправлені всі кути, а потім оглянув ковдру і подушку, пересвідчившись, що вони вирівняні належним чином. Після цього, запхавши руку в кишеню, він дістав монетку і кілька разів підкинув її в повітря, даючи мені зрозуміти, що настав завершальний етап перевірки ліжка. Монетка впала на ліжко і злегка відскочила від нього — лише на кілька сантиметрів, але цього було досить, щоб інструктор міг її вшіймати.

Розвернувшись до мене обличчям, інструктор подивився мені в очі і кивнув. Він ніколи нічого не казав. Добре застелене ліжко не було підставою для похвали. Від мене саме цього очікували. Це було моїм першим завданням дня і треба було виконати його як слід. У цьому проявлялася моя дисципліна. Це свідчило про мою уважність до